

L'Atri d'en Francesc

Dm, 11/12/2012 per Cori Casanova

[A la intempèrie](#)

Els catalans tenim aquest punt d'austeritat i de perfeccionisme que fa que ens sigui difícil parlar bé d'algú de casa. Més aviat tenim tendència a dir allò que manca, allò que podria ser millor. I això si, com deia un bon amic, no exercim un cert "cainisme" contra aquells que aixequen el cap per sobre de la mitjana. Això ens fa mal; fa mal als que ho pateixen i als que ho exerceixen. Per això i en motiu de l'article que li va dedicar *La Vanguardia* [el passat 8 de desembre](#), vull parlar amb afecte i agraïment d'en Francesc Torralba.

Perquè en [Francesc Torralba](#) ha fet de la seva tasca professional, de pensador i de creient un espai obert a la gent del nostre temps. Una bona part de les seves publicacions es troben a la llibreria d'algún aeroport, als prestatges dels llibres d'autoajuda, també en més d'un país europeu. I entrar a jugar en aquest terreny, sense negar l'identitat creient i aportant valors que la societat ha menyspreat com a fruit de la "moral judeo-cristiana" tan denostada, és assumir responsabilitat i risc. I ho ha fet bé. Amb un llenguatge planer, però seriós; comprensible i dialogant, però suficientment rigorós. Aquest saber fer l'ha portat a ser present en els mitjans com a pensador. És públicament reconegut com a catòlic i amb responsabilitats eclesials, [fins i tot al Vaticà](#). Penso que en Torralba és un bon exemple de continguts + llenguatge. Vull dir que allò que volem dir es pot dir d'una manera que arrelhi en els homes del nostre temps, que es pot dir des de l'escolta del nostre món i volen donar resposta a les preguntes que ens fa. Escoltant abans de parlar... sense això no hi ha diàleg possible.

Jo no ho he llegit tot, ni molt menys. La seva capacitat d'escriure supera la meua de llegir. Però el seu llibre [Jesucrist 2.0](#) hauria de ser referent per a un laicat del segle XXI, a 50 anys del Concili. Un laicat que no vulgui viure la seva fe només privadament. Un laicat que accepti el debat i les qüestions que aquest món tan dur i a la vegada tan fràgil ens llença. Un laicat que, sense perdre la llibertat de la fe, reconegui en l'Església la mare que ha fet possible allò que som, amb tots els seus defectes, però també amb tot el seu afecte. Un laicat que arrelhi en una profunda experiència de Déu, en una imprescindible experiència espiritual el seu fer i estar en el món i en l'Església.

Per tot això el títol d'aquest article, perquè en la nostra Església molts laics viuen com a opció de vida el "ser i estar" enmig del món, de l'àgora... gairebé una mica més enfora de l'Atri dels gentils. I en Francesc Torralba n'és un exemple públic del que n'estem orgullosos.